

misparast mina seie olen tulnud. Mino sõnum on niisugune, et kui asja targalt ettevõttame, meie ühekorraga väga riskis võime saada; tõeste, — teie võite mino sõnume läbi mito ja mito miljoni õbe rubla endale saada.» Seda jutu kuuldes oli mino esimene mõtte: Marshall on vist hulluks läinud; aga enne veel kui nii palju mahti sain mõtlemist pikendada, ehk temale sõna vastata, viskas tema kamalo täie ilgawaid kuldsoomuksid mino ette laua peale. Nüüd oli mul äkitselt, kui oleks pikse löök mind rabanud; mina palusin imeliko lugu pikemalt äraseletada; mis peale tema rääkis, kuidas woolas wesi jdest palju liiwa ja sõmeraid wälja oli ujutanud, kui tamme eest kraawi notuse laiemaiks oli kaawatud. Teisel ommikul nägi tema pahemal pool jõe kaldal kõndides ilgawat tükifest päikese paistel, mis pääwa kiwiks arwas ja selleparast lugu pikemalt ei läinud läbikatsuma. Iljemine nägi tema rahwa tööd ülewaadates veel teisi sesugusi sõmeraid liiwa sees läikivad, ja akas neid mahakumardades terasemalt waatama. Üks suurem tüf paistis iseäranis säden- daw, seda wõttis tema kätte ja tundis kohe, et säder soomus selge kuld oli. Siis korjas tema veel ligi kolmsümmeend neist ilgawaiist sõmerist, ja nägi, kuida siin asja juures eksitust ei olnud. Eksitsalt arwas tema, kas ehk wanal aal kedagi jdekaldale kulda maha wõiks olewad matnud; aga ümberringi maapõrnu terasemalt läbituhnides, wõis selgest äratunda, et neid kulla kibemeid igas kohas

leida oli. Nüüd oli lugu tõeste awalik; tema istus ratsa obuse selga ja tõttas seie, mille rõemsaib sõnumeid kuulutama.

Peale Marshalli jutu lõppetust — rääkis Sut- ter pikemalt — kui mina kulla proowist nägin, kuidas siin mingi eksitust enam ei wõinud olla, läks mino imestamine väga suureks. Mina küsisin, kas tema ehk töömeestele midagi leitud kullast oli kuu- lutanud, ja kuulsin rõemoga, et kedagi inge muud sest asjast ei teadnud, kui meie kahekeste. Siis pidasime üheskoos nõuu, seda asja salamahti jätta, ja läksime teisel ommikul wara saeweskile pikemalt õnne katsumu. Matukene aega enne päikese weeri- mist jõudsime meie õhtul senna, akasime kohe mitmes paigas jõe põhja liiwa läbisiblima, ja saime lühikese aea pärast kauni ulga kulda, mis liiwasõmeratega alles segamine oli. Mina jäin õõseks saeweskile; teisel ommikul istusime Marshalliga obuste selga. sõitsime tüki maad paremal pool jdekaldal ülesse, ja leidsime seal igas kohas kulda, nii hästi jõe põhjas kui kallastel. Kuhu wihma sao aal üle kalda kerkinud wesi maa sisse loiko ja prago oli teinud, seal leidsime kulla kibemeid tahenend loigo asemel. Iseäranis sagedast kulda leidsime jõe kallastest, kust mina noa otsaga ühe tüki kindla sõmera wahelt wälja kangutasin, mis ligi poolteist loodi kaalus. Kui iljemine saeweskile tagasi jõud- sime, nägime imekspannes, kuidas töömehed töö kallalt ära olid läinud, ja nüüd kõik ühes troppis